

Oláh György (1940–2012)

Hetvenkét éves korában tragikus hirtelenséggel elhunyt a Felvidéken és az egész Kárpát-medencében nagyon népszerű és szeretett Oláh György komáromi középiskolai matematikatanár. Négy évtizedes pedagógusi pályafutását Ekecsen kezdte, majd 1964-től 1970-ig a komáromi magyar gimnázium tanára volt. 1970 és 1978 között a Nyitrai Pedagógiai Főiskola adjunktusaként dolgozott. 1978-ban a Komáromi Ipari Középfiskola tanára lett, ahol 2000-ig – nyugdíjba vonulásáig – tanított. Ezt követően meghívták a komáromi Mariánus Egyházi Gimnáziumba, ahol három évig dolgozott matematikatanárként.

Gazdag életművéből nehéz bármit is kiemelni, de nem lehet szó nélkül elmenni amellett, hogy tanári munkája mellett több mint ötven tanulmányt írt, számos tankönyvvel, példatárral, tanári segédkönyvvel és fordítással járult hozzá a matematikai ismeretek bővítéséhez és népszerűsítéséhez. Több nemzetközi magyar rendezvény és matematikaverseny kezdeményezője, alapítója volt. Ezek közül talán a legjelentősebb a Nemzetközi Magyar Matematikaverseny, és a Nagy Károly Matematikai Diáktalálkozó, melynek húsz éven át volt a főszervezője. Ez utóbbi 2012-ben elmaradt, ami mutatja, hogy milyen nagy űrt hagyott maga után. Nevéhez fűződik még egyebek között a Gidó Bonifác Matematikai és Fizikai Napok, valamint a Felvidéki Magyar Matematikaverseny elindítása és életben tartása. Mégis mindennél fontosabbnak tartotta a diákjaival történő foglalkozást, szakköröket, vagy ahogy a legjobb tanítványainak tartott egyéni foglalkozásokat nevezte: „kruzsok”-at. Tehetséges tanítványaival gyakran összeült a balatonberényi nyári táborok szabadidős programjai idején is, havi rendszerességgel kísérte őket Budapestre a KöMaL feladatmegoldó szakköreire, Ifjúsági Ankétjaira. Diákjai a KöMaL rendszeres feladatmegoldói voltak. Oláh Tanár Úr mindenütt ott volt a Kárpát-medencében, ahol matematikáról volt szó. Szállóigévé vált az a mondata, hogy: „A matematika csak ürügy ahhoz, hogy magyarok együtt lehessünk!” Nagyon fontosnak tartotta az egyes régiók tanárai és diákjai közötti barátságot, szakmai együttműködést, amit Ő már jóval a rendszerváltás előtt megvalósított.

Egy 2010-ben vele készített beszélgetésben hitvallásként a következőket fogalmazta meg: „A jó tanár a lehetőséget mutatja tanítványainak. A könyvtár és a kutatás irányába tereli az érdeklődést, önálló véleményalkotásra és munkára ösztönöz, ugyanakkor tudásban, gondolkodásban, az anyanyelvhez, a hagyományokhoz való ragaszkodásban a tevékeny, művelt ember mintaképe.”

Munkáját számos elismeréssel díjazták, 2002-ben Komáromban Polgármesteri Díjat, 2005-ben Felvidéki Magyar Pedagógus Díjat kapott, 2010-ben a Bolyai János Matematikai Társulat a Beke Manó Díj első fokozatával tüntette ki.

A matematika iránti lelkesedése és elkötelezettsége nyugdíjas éveiben sem hagyott alább, jelentkező betegségeinek intő jeleit figyelmen kívül hagyva vállalta továbbra is minden nyáron a ZALAMAT alapítvány balatoni matematikai szaktáborában való aktív közreműködést, őt idézve: „Itt ez nekem mindig a pihenést jelenti a matematikával és a barátaimmal.”

Ahogy *Tarics Péter* a búcsúztatójában megfogalmazta: „Halálának helyszíne és módja stílusos, ha lehet így fogalmazni: a fonyódi matematikatáborban adta vissza lelkét a Teremtőjének, tanártársai mellett, szeretetben, békességben, azon szakmai-lelki társak társaságában, akikkel évtizedeken keresztül együtt dolgozott a tehetséggondozás és a matematikaoktatás területén.”